

SLADKÝ ŽIVOT

Jackie Ashendenová
Oáza
jejich srdcí

JACKIE ASHENDENOVÁ

OÁZA JEJICH SRDCÍ

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

hned třikrát se tento měsíc můžete začíst do oblíbených příběhů na pokračování. Ve Sladkém životě je to kniha Můj řecký ďábel od Caitlin Crewsové, která navazuje na Bezohledného Řeka. O něm jste se mohla více dozvědět v září.

Rovněž ve Sladkém životu za Vámi přicházím s knihou Pravidla nejsou pro bohaté od Lucy Kingové. Je to závěrečná část trilogie o bratrech z Argentiny. První díl, nazvaný Příběh plný tajemství, vyšel v červnu, v srpnu pak sága pokračovala příběhem pojmenovaným Zkrocení benátského vlka.

Jestliže ve Sladkém životu jedna trilogie končí, ve Sladkém životu Duo jiná začíná. Emmy Graysonová napsala sérii knih o španělských bratrech Cabrerových. První díl se jmenuje Sladké hrozny Andalusie. Další díl vyjde v prosinci pod názvem Týden ve Francii. A závěru se dočkáte až příští rok, v únoru v knize, jejíž český název zatím ještě nebyl stanoven.

Pevně věřím, že se Vám budou tyto příběhy plné romantiky líbit.

S láskou

Váš Harlequin

Jackie Ashendenová

OÁZA JEJICH SRDCÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Innocent Carrying His Legacy

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Jackie Ashenden

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8362-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8363-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8364-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Pořád tam je, pane.“

Šejk Názír Al Rásúl, vlastník jedné z nejsilnějších a nejtajnějších soukromých armád na světě a bojovník do morku kostí, přísně pohlédl na hlídku. Strážný byl mladý, ještě téměř chlapec, ale nesl černo-zlatou uniformu hrdě a ramena měl odhodlaně narovnaná.

Obdivuhodné. Jenže Názír nechal přísné pokyny, že nebude rušen. Zrovna se vrátil do Inaris po obzvlášť náročné operaci, zahrnující potlačení státního převratu v jednom z pobaltských států. Po dvou dnech beze spánku neměl náladu, aby se jeho rozkazy neřídil zelenáč.

Názír zvedl lehce hlavu, což bylo pro jeho důstojníky vždy varovné znamení.

„Řekl jsem, že chci být rušen?“

Ani nezvedl hlas. Nepotřeboval to.

„Ne, pane,“ zbledl mladý voják.

„Tak vysvětlete, proč tu jste. Okamžitě.“

Mladík přešlápnul a Názír dál mlčky hleděl.

Mládenec s námahou znehybněl.

„Chtěl jste zprávu, kdyby se cokoli změnilo.“

Názír byl unavený, takže mu chvíli trvalo, než prohlášení pochopil. Pak mu to došlo.

Strážný mluvil o nevítaném hostu, který se objevil před branami Názírovy pevnosti. To nebylo neobvyklé. K jeho pevnosti uprostřed pouště se vydávalo mnoho lidí. Postavili se hrozným řečem, které schválně nechal rozšířit, aby návštěvníky odradil. Buď se chtěli připojit

k jeho armádě, nebo u něj hledali pomoc, případně žádali o jeho vliv.

Byl mistrem válečného umění, zvláště fyzického souboje. Byl proslulý a vyhledávaný specialista. Odmítl každého, kdo se objevil u jeho bran, což ale bohužel lidi neodradilo. Většinou však přišli muži. Tentokrát se jednalo o ženu.

Objevila se před několika hodinami s místním průvodcem, který měl být chytřejší.

Názír do své pevnosti nikoho nepouštěl a teď s tím nehodlal začínat, takže dal strážní přísný rozkaz ženu ignorovat. Obvykle lidé po prvních několika hodinách odešli. Čekat před branami na krutém pouštním slunci je odradilo víc než spousta psů nebo zbraní.

Názírovi pocítil vztek, ale ignoroval ho. Dobrý velitel nikdy nedovolí, aby ho ovlivnily emoce nebo fyzické nepohodlí. A Názír byl dobrým velitelem. Ne, on byl skvělý velitel.

„Co se změnilo?“ zeptal se bez zjevné změny tónu.

Strážný vteřinu zaváhal.

„Tedy... ukázalo se, že je těhotná, pane.“

Názír jenom zíral, jelikož nic nechápal.

„Těhotná? Jak to myslíte, že je těhotná?“

Strážný otevřel pusu, ale potom ji zavřel a srovnal ramena. Pak se patrně sebral a postavil se rovně.

„Požádala o vodu a... o slunečník. Protože je těhotná, jak říkala.“

Názír ani nezamrkal. Ani při zmínce o slunečníku.

„Ona leží,“ pronesl ploše. „Nehýbe se. Ona... totiž...“ opsal muž křivku v oblasti břicha. „Viděli jsme to na kameře.“

Názír už dvě noci nespal. Právě dohlížel na operaci vyžadující delikátní přístup, o služby ho vedle mnoha soukromých proseb požádaly vlády dvou zemí a potřeboval se zoufale vyspat. Ne jednat s dalším hlupákem, který se objevil u jeho bran a chce kdoví co. Zvláště s těhotnou hlupačkou.

„Nic nepodnikejte,“ zopakoval. „Pustit ji dál by znamenalo jenom povzbudit víc takových bláznů. A těhotenství může klidně předstírat.“

„Pane, ptala se jmenovitě po vás.“

Názír se ani nehnul.

„Ano, to dělají všichni.“

Musel ovšem připustit, že nejde o těhotné ženy. Pravděpodobnost, že by zplodil dítě, se blížila k nule. Byl při sexu vždy obezřetný, a navíc si ho nedopřával často. Muž měkne, když se poddává takovým základním, fyzickým instinktům.

Kamennou halou se ozývaly ozvěnou hlasy a pak zvuk běžících nohou. Objevil se další rozrušený mladý strážný. Zarazil se před dveřmi Názírovy ložnice, srazil podpatky a postavil se do pozoru.

„Pane,“ řekl bez dechu. „Ta žena omdlela.“

Jistěže ano. Očividně chtěl moc, když žádal o pár hodin nerušeného spánku. Zjevně bylo příliš chtít, aby ji jeho muži ignorovali. Byla pravda, že se dost nesetkávali se ženami. Pokud ale dokázala vyvolat tolik vzrušení jedna žena u bran, pak jeho muži evidentně potřebují cvičit víc a tvrději. Nebo dovolenou.

Bylo zřejmé, že se spánku nedočká, dokud záležitost se ženou nevyřeší.

„Vezměte ji do strážnice,“ nakázal Názír úsečně, aniž ukázal stín rozladění. „Já si to tam s ní vyřídím.“

Oba strážní mu zasalutovali a zmizeli v chodbě.

Názír potichu zaklel. Pak popadl černý župan, který visel na opěradle židle, a volně ho uvázal v pase, než vyrazil.

To bylo poslední, co teď potřeboval.

K jeho branám přicházeli lidé stále. Nikdy je ovšem nepustil dovnitř a teď s tím nechtěl rozhodně začínat. Zvláště ne v případě ženy, která požádala ze všeho nejdřív o slunečník a pak omdlela. Nejspíš je to nějaká hloupá turistka, která zaslechla pečlivě připravené klepy. Historiky o krutém vojenském diktátorovi a jeho

armádě vraždících banditů, jež sebral z vězení po celém světě, odstrašily většinu lidí, kteří se objevili u jeho dveří. Řeči, že teď žije jako nomád v poušti, aby unikl odhalení a běda tomu, kdo se hordě postaví do cesty, protože neznají slitování.

Byly to skvělé klepy, protože skrývaly zrnko pravdy. On byl krutý diktátor. Ne že by neznal slitování, ale neviděl v něm smysl. Vraždící bandité a nomádský styl života byly přirozeně jen zástěrka, ale pomohly zahnat většinu hlupáků.

Tahle žena byla očividně blázen, kterého nezahnaly.

Jednou věcí si byl jistý. Rozhodně nebyla těhotná. A pokud ano, pak byla větší blázen, než si původně myslel. Jaká žena by se ho vydala hledat doprostřed pouště, navzdory strašným řečem a pak stála několik hodin před jeho branami na slunci, kdyby byla těhotná?

Názír vykročil přes prašné nádvoří z velké kamenné pevnosti, kterou nazýval domovem. Zamířil k malému strážnímu domku u masivní zpevněné ocelové brány.

Kamenné robustní stavení bylo vybavené stejnou pokročilou technikou pro ostrahu jako zbytek areálu. Na rozdíl od pevnosti mělo klimatizaci. Ta ji díky středověké konstrukci nepotřebovala, jelikož silné kamenné zdi chránily před nejhorším horkem. Vedro bylo skutečně kruté a Názír měl své muže radši neuvařené, zvláště na hlídce.

Dva strážní venku při jeho příchodu zasalutovali a Názír je reflexivně přešel kritickým pohledem. Stráže se ve službě během nejteplejší části dne střídaly každou hodinu. Ty dva měli podle barvy tváří měnit každou minutu. Také šlo o nováčky. Mladíci se chtěli předvést, což často vedlo k nechtěným komplikacím.

„Zajistěte si po službě vodu,“ řekl krátce. „Vojáci, kteří se o sebe nedovedou postarat, mi k ničemu nejsou.“

„Ano, pane,“ odpověděli strážní jako jeden muž.

Názír otevřel těžké železné dveře do strážnice a vstoupil dovnitř.

U dveří stála další hlídka. Druhý muž seděl před sestavou obrazovek a počítačů, které soustavně sledovaly celý areál pevnosti.

Nevýhoda velitele jedné z nejobávanějších a nejvyhledávanějších soukromých armád světa spočívala ve faktu, že měl skutečně mnoho nepřátel. Existovala hezká řádka lidí, kteří toužili po tom, aby on a jeho armáda zmizeli. Ideálně navždy.

Jeho pevnost se nenacházela na žádné mapě. Nešlo ji ani nalézt pomocí moderních technologií a veškerá komunikace byla zašifrovaná. Pro zbytek světa jednoduše neexistovala. Přesto se stále někteří lidé pokoušeli nalézt ji i jeho osobně.

A pokaždé selhali.

Krása pouště spočívala v tom, že v otázce protřídění nepřátel většinou vykonala práci za něj.

Pochopitelně se vždy našlo pár odhodlaných duší, které nezastavil písek, ani nemilosrdné horko. Jako žena, která ležela před ním coby uzlíček špinavých bílých hábitů na provizorním kempovém lehátku, postaveném na podlaze strážního domku.

Jakmile vstoupil Názír dovnitř, strážní se postavili do pozoru. Ignoroval je a přešel k lehátku, na němž ležela žena.

Byla drobná. Postavu a vlasy halilo roucho, očividně koupené na tržišti pro turisty v Mahasse. Bavlna byla totiž tenká a levná a nabízela před sluncem prakticky nulovou ochranu. Vlasy měla zakryté další bavlněnou látku, ale obličej nechráněný. Měla špičatou bradu, malý nos a rovné tmavé obočí. Jakési kočičí rysy. Tvář nebyla vyloženě krásná, ale ústa byla opravdu poutavá. Plná, smyslná a rozmrzelá, s popraskanými rty.

Měla husté hedvábné řasy, nehybně ležící na spálených tvářích...

Vlastně ne, nikoli nehybné. Lehce se chvěly.

Názír pod nimi rozeznal jemný světlý lesk.

Projel jím podivný slastný záchvěv. Nedokázal určit,

co to bylo. Co tohle znamenalo. Rozhodně mu však bylo jasné, že žena není v bezvědomí.

A že ho pozoruje.

Ivy Deanová začínala předstírat, že se probouzí, když se dveře strážního domku otevřely a vešel ten nejvyšší a nejvýraznější muž, jakého kdy viděla.

Zarazil se jí dech a náhle ji zalil strach, který nepocítila během dlouhé a občas frustrující cesty z chladné mlžné Anglie do spalujícího horka Inaris. Nejen kvůli jeho značné výšce nebo faktu, že je stavěný jako útočník v ragby. Nebo spíš starodávný římský gladiátor. Ne. Byla to aura, kterou vyzařoval. Vnímala ji jako změnu tlaku vzduchu, jakmile vešel do strážního domku.

Byl nebezpečný. Holé, srdce zrychlující, děsivé nebezpečí.

Vyzařoval jakési spoutané divoké násilí. Jako drak střežící svou kořist. A ona byla králík, servírovaný k obědu...

Zůstala na kempovém lehátku naprosto nehybná. Zadržovala dech a tiše litovala rozhodnutí předstírat mdloby, zatímco se nad ní tyčil. Bezpochyby její hru lehce prokoukne. Byl už takový typ muže, který všechno odhalí. Včetně předstírání.

Skrz závoj řas zachytila tvář, jako vytesanou ze žuly. Měl zahnutý nos, výrazné lícni kosti a ostré čelisti. Vykrojená ústa pevná stejně jako zbytek rysů. Mohla být jistě i smyslná, ale semkl je do zachmuřené linky.

Byl to drsný obličej. Výrazně mužný a ani trochu krásný.

Dopřavdy ji ale děsily jeho oči. Měly tu nejúžasnější jasně tyrkysovou barvu a rámovaly je husté černé řasy. Viděla takové oči na turistickém trhu v Mahasse, ve tvářích lidí, pocházejících z dávných nomádkých kmenů. Byly neobvyklé a krásné.

Ale ve tváři tohoto muže barva zmrzla a proměnila se v led, připomínající tundru na severu. V těch očích

nebylo slitování. Laskavost. Vřelost. V těch očích byla smrt.

Tohle musel být diktátor, ne? Ten, o němž hovořily všechny zvěsti. Děsivý krutý šejk, který žije v poušti s armádou vrahů, již loupí lidi, aby je prodávali na černém trhu nebo zabíjí přímo na místě.

„Slečno, držte se mimo poušť,“ říkali jí na informačním centru pro turisty. „Do pouště nikdo nechodí.“

Jenže ji nechápali. Ona do pouště musela. Potřebovala diktátora najít, i když nechtěla. I když takové jednání šlo proti všem jejím pudům sebezáchovy.

Kvůli Connii se o to musela alespoň pokusit.

Diktátor na ni shlížel, výraz v drsné tváři strašně nemilosrdný. Ivy vyschlo v ústech. Nemohla si pomoci a sklouzla rukou ochranně přes oblé břicho.

Když si pohybu všiml, dravčí pohled se mu zachvěl. Okamžitě se úplně narovnal a shlédl na ni.

„Teď už můžete přestat s předstíráním,“ pronesl dokonalou angličtinou bez stopy přízvuku. „Já vím, že jste vzhůru.“

Hlas měl hluboký a drsný stejně jako rysy tváře, podobný zemětřesení hřmícímu pod povrchem. Jeho vyjádření nebylo ani tak poznámka, jako spíš rozkaz.

Ten muž byl zvyklý rozkazovat, což dávalo smysl. Vyzařovala z něj autorita, která se obešla bez arogance, jakýsi vrozený druh. Autorita, s jakou se někteří lidé prostě narodí.

Ivy došlo, že otevírá oči a hýbe se, než zaregistrovala, že se k tomu vůbec chystá.

Diktátor nic neřekl. Ledovým pohledem sledoval každý kousek jejího těla, než se posadila. Jasně ukazoval, že břímě vysvětlení bude na ní.

Pocítila strach jako ledové ostří. Nechala ruce na místě, kde byly. Jako kdyby mohla ochránit malý život uvnitř sebe nejen před mužem před sebou, ale i před tím strachem.

Ale poddávat se takovým emocím nikdy nepomohlo.

Navzdory naléhání primitivního mozku, aby uháněla ke dveřím, rozrazila je a pelášila pryč jako o život, zůstala na místě. Klíčem bylo zůstat praktická. I kdyby utíkala, daleko by se nedostala. Ne v pevnosti plné vojáků. A mimo to, kam by běžela? Venku byla jenom poušť. Průvodce ji opustil, jakmile zjistil, že si nehodlá pevnost jenom prohlížet z bezpečné vzdálenosti. Že chce jít vážně dovnitř a mluvit se samotným diktátorem.

A tak neukázala strach. To totiž musíte, když čelíte predátorovi. Útěkem se leda stanete potravou.

Ivy ignorovala led uvnitř sebe. Stejně jako muž jenom pár stop od sebe, který se nad ní tyčil tak, že strážní domek působil desetkrát menší než ve skutečnosti.

„Měla bych vám poděkovat,“ začala Ivy chladně. „Za vaši...“

„Vaše jméno a účel návštěvy,“ přerušil ji muž drsným hřmotným hlasem. Tón dával jasně znát, že to rozhodně není žádost.

Fajn. Pokud je skutečně šejk Názír Al Rásúl, nechvalně známý diktátor, pak by měla našlapovat opatrně. Také se ovšem nemohla nechat zastrašit. Doma v Anglii vedla dům plný dětí v náhradní péči. Některé z nich měly vážně silné potíže s mentálním zdravím nebo s chováním, přesto je dokázala zvládnout. Jeden muž, ať už jakkoli vysoký a děsivý, si na ni nepřijde.

„Dobrá,“ řekla. „Jmenuji se Ivy Deanová. Zaregistrovala jsem si místo pobytu na britském konzulátu v Mahasse. Vědí naprosto přesně, kde jsem,“ donutila se střetnout s jeho děsivým chladným pohledem. „Pokud se během pár dní nevrátím, budou přesně vědět proč.“

Nic neřekl, jen ji dál propíchoval ledovým pohledem, zatímco seděla na kraji kempového lehátka. Jeho tvář nic neprozrazovala.

Prima.

„Jsem tady, protože potřebuju hovořit se šejkem Názírem Al Rásúlem,“ pokračovala a odhodlaně ho svírala očima. „Týká se to soukromé záležitosti.“

Muž stál pořád tak nehybně, že mohl být vytesaný ze skály.

„Jaké soukromé záležitosti?“

„To je mezi mnou a panem Al Rásúlem.“

„Povězte mi to.“

V jeho tónu nenastala znatelná změna, ale pokud byla jeho předchozí prohlášení pokyny, pak tohle byl rozkaz. Takový, který měla zjevně poslechnout bez otázek.

Měla by být vyděšená. Každá žena by na jejím místě byla, zvláště po tom, kdy stála čtyři hodiny na žhavém slunci před branami pouštní pevnosti, zatímco čekala na rozhovor s jedním z nejděsivějších mužů, o kterém kdy slyšela.

Jenže Ivy víc než dva týdny nehledala jenom tak průvodce v Mahasse, aby ji vzal do pouště a našla záhadného diktátora. Utratila veškeré hubené úspory ve snaze toho muže nalézt a nehodlala se teď vzdát, zvláště tak blízko cíle.

Pokud bylo její podezření správné, stál cíl přímo před ní.

Až na to, že potřebovala mít jistotu, že je to skutečně muž, kterého hledá. Pokud nikoli, mohlo by to skončit velice špatně. Nejen pro ni, ale i pro dítě, které čekala.

Ivy si klidně složila ruce do klína a nasadila stejnou praktickou ocelovou masku, kterou používala doma při jednání s nejvzpornějšími chlapci.

„Budu hovořit s panem Al Rásúlem,“ pronesla pevně. „Jak jsem řekla, jde o soukromou věc.“

Znovu nezaznamenala změnu výrazu. Jeho ledový pohled ani on se nepohnuli. Přesto jako by ovzduší ve strážním domku okamžitě ochladlo.

Dva strážníci v pozoru zcela znehybněli, zjevně znepokojení.

Nejspíš se nestávalo, že by tohoto muže někdo neposlechl.

Ivy projel záchvěv strachu a současně v krvi pocítila cosi jiného, neznámého. Lehké vzrušení. Nedávalo to vůbec smysl. Byla jediná žena v pevnosti plné mužů,

kteří ji mohli snadno zabít. Ačkoli hovořila o britském konzulátu zcela jistě, nemohli by jí teď nijak pomoci, kdyby se věci zvrtyly.

A to by se mohlo stát, pokud zvěsti o muži před ní byly pravdivé.

Neměla tudíž žádný důvod cítit ani nejmenší záchvěv vzrušení, nebo očekávání. Vzrušení ze střetu s někým stejně odhodlaným a se stejně silnou vůlí jako ona, možná ještě silnější.

Možná s ní dělá takové divné věci těhotenství. Jednou Connie říkala...

Connie.

Pulzovala v ní ozvěna žalu, ale ona ji potlačila. Ne, teď na to není čas. Poslední přání Connie znělo najít Al Rásúla. Potom, až bude po všem, bude moct přítelkyni řádně pochovat.

„Možná jste mi nerozuměla,“ pronesl muž s ledovou přesností. „Povězte mi to. Teď.“

Ivy se nehodlala nechat zastrašit.

„Je to pouze pro sluch pana Al Rásúla.“

V očích se jí blýsklo cosi nebezpečného.

„Já jsem Al Rásúl.“

Jistěže byl. Nějak to pochopila ve chvíli, kdy prokoukl její předstírané mdloby.

Přesto si nemohla být jistá. A ona si musela být *skutečně naprosto jistá*.

„Dokažte to,“ řekla Ivy.

Už tak ledová atmosféra klesla o několik tisíc stupňů a strážní měli naprosto nehybný pohled. Byli jako sochy, jako dva králíci, které pozoruje jestřáb.

Ledové jádro v břiše Ivy se rozrostlo a vyslalo jí chladné úponky strachu tepnami.

Proč ho takhle zkoušíš? Jsi snad šílená?

Možná to tak bylo. Možná měla úpal nebo začínala trpět následky silné dehydratace. Možná ji ovlivnily poslední dny v Mahasse, kdy skončila ve frustrujících slepých uličkách. Možná teď měla halucinace.